

άντρες. «Ο πόλεμος, ή κίνησις, ή νίκη σιγά σιγά θα κλείσουν τις πληγές: «Ὁρθή μόνη, στή μέση ἀπλώνοντας και ριχνοντας ἀπέλπιστικά τὰ χέρια, ξανάπιάνει τὸ νεκρικό ρυθμό ή νικημένη Βασιλοπούλα...»

Μιά γυναίκα... Κι' ἂν ή ἐκφραση χαλνᾷ στὸ τέλος, στήν ἀρχή πολὺ ὠραία μένει καθὼς κι' ὄλη ή Σύλληψη. Δημιουργία στὸ λαϊκὸ μοτίβο. Τὸ βουνὸ δίνει τὸ μάρμαρο τὸ ἄσπρο. Κ' ἔρχεται ὁ Καλλιτέχνης και πλάττει θεοὺς πὸ με ψυχῆς γονατιστὲς τοὺς ἀγαποῦν γιὰ πάντα στὸ Σύμπαντο οἱ Ὁραιολάτρες. Στὸ στοίχημα ἀπάνω ἕνας χαρακτήρας πλάστηκε, γυναίκειος, πολὺ τραγικός. Καὶ σκύβομε μπροστὰ στή Ροδόπη μπροστὰ στὸ Μεγαλειό της και στή Σκληρότη της πὸ τὴν ἀδλωσε τὸ μαρτύριο τοῦ ὠραιοποιημένου πόνου της. Καθὼς ξένος, μόνος, μέσα στή νύχτα, κ' ἕνας συντονισμός, ή κραυγή ή ἀπελπιστική πὸ κάθε τόσο μᾶς ξεφεύγει νοσταλγική σπαραχτική. Ἡ Ροδόπη ὑποφέρει... Τὸν Πόνο τοῦ Ἔρωτα, και πλατύτερα τὸν Πόνο τοῦ Ἀκατόρθωτου. Ἴσως νὰ φταίει μόνη της, μὰ φταίει ἀραγε κανεὶς ποτέ; Ἀπάνω μας και γύρω μας και μέσα μας και παντοῦ εἶναι ή Μοῖρα ὅστε κἀν ή Μοῖρα πὸ κυβερνᾷ κάθε στιγμή. Ὅποια-δήποτε Δύναμη, κι' ἂν ὑπάρχει δὲν ἐνδιαφέρεται στήν κάθε κίνησή μας τὴν τόσο ἀσήμαντη στὸ Σύμπαντο. Εἴμαστε ἐλεύθεροι ἀναγκασμένοι νὰ ὑπκούμε στὸ γενικὸ τὸ Νόμο. Ἡ Ροδόπη δὲν μπορεί ν' ἀντισταθεὶ στήν Ἀγάπη. Ποιὸ λογικὸ και πρὸ πάντων γυναικειο ἀντιστέκεται στήν Ἀγάπη, ὅταν ἦρθε ή ὥρα ή ἀνεμπόδιση και ή διάθεση ή ἀδύναμη πὸ τὴ θέλει; Καὶ παραδίνεται ή Ροδόπη μοιραία. Καὶ μοιραία ὑποφέρει. Πάντα. Μ' ὄλη της τὴ Δύναμη παραδόθηκε, μ' ὄλη της τὴ Δύναμη ὑποφέρει. Σῶνει ή Ροδόπη. Νικιέται. Σὲν κάθε ὀρμέφυτη Γυναίκα. Κ' ἔπειτα; Ἐπειτα τίποτε. Ἀξίζει τίποτε ἄλλο ή Ζωή ἀπὸ τὴ χαρὰ ἀπάνω της ἔργα νὰ δημιουργήσομε ὅσο μπορούμε πὸ τέλεια, κι' ὅσοι ποιητὲς Ἔργων δὲν εἶναι, ἔστω κι' ἀνωθιχ, νὰ δημιουργοῦν τὴ Ζωή τους ἀπάνω σὲ Ἔργα Τέχνης;

Μιά Γυναίκα... τὴν ἀγαποῦμε γιὰ τὴν Ἀγάπη της και γιὰ τὸν Πόνο της πὸ δικὰ μας εἶναι, γιὰ τὸ Τραγούδι πὸ τὴν ἀνάστησε...

Γεννάρης—Μάρτης

ΑΔΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Τὸ περίφημο ρομαντζο τοῦ Ντέ Σαιν-Πιέρ, «Παῦλος και Βιργινία»—ἀγνή και κατακάθαρη σκέψη, ἀδῶο και σύγκλητικό αἶσθημα,—τυπώθηκε στή λογοτεχνική βιβλιοθήκη τῆς «Ἀγκύρας». Λαμπρὸς τόμος, χρυσοδεδεμένος και εἰκονογραφημένος. Εἶναι τ' ἀγαπημένο βιβλίον τῶν νέων.

ΣΤΗ ΘΥΜΗΣΗ ΣΟΥ

Στὴ θύμησή σου οἱ λογιμοὶ μου—ἄχ, εἶδες;—
Γλυκεῖα ἀνάπαψη βρίσκουν και ἀναγαλλιάζουν
Ἀχνοσυρμένα λούλουδα πὸ τ' ἀγαλιάζουν
Τοῦ ἡλιοῦ χρυσοσεφάνωτου οἱ ἀχτίδες.
Φωτοτερίζοντας και ὁ ἴσκιος σου φαντάζει
Πανηγύρι. Καὶ οἱ σκέψεις σου εἰκονίσματα
Στημένα εἶναι σὲ βωμό, και λιβανίσματα
Στῆς Ἀγάπης πυκνὰ τὸν αἰθέρ' ἀνεβάζει
Ὁ στεναγμός μου. Μὰ νά! ἔκσι πὸ ὁ πόνος μου τὰ
[χείλη.

Τὰ γίγξει μου γιὰ νὰ φωνάξῃ,—μιά γλυκεῖα
Κι ὀλάσπρη θύμησι μὸ συνελαίρει τὴ λαλιά
Και σ' ἕνα μὲ γυρίζει περασμένο δεῖλι
Πὸ θρονιασμένη πλάγι σου ή ψυχὴ μου εὐδῶδα
Ἄπ' τῆς Ἀγάπης σου ἰμάραντα τὰ ῥόδα.

Αἰδιψὸ 19 τοῦ Θεριστῆ

ΑΙΑΝ Β. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΨΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραληφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆσου πολυτελείας και ἀνάσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (παραλία Τροῦμπας) ἑκάστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὄρα 3 μ. μ. κατ' εὐθεῖαν δι' Ἀλεξάνδρειαν.

Γραμμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμὴ Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μὲ διαλοῦς ἑλικας και μηχανὰς ἀρπιάστου ταχύτητος, πολυτελείας και ἀνάσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τροῦμπας)

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὄρα 10.30 μ. μ. διὰ Σῆρον Ἄνδρον, Κόρθιον και Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὄρα 8ην μ. μ. κατ' εὐθεῖα διὰ Θεσσαλονίκην—Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλο ἀριθ. 1 και εἰς τὰ πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κοῦκα και Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν και Σ. Σωτιάδου (Πλατεῖα Συντάγματος) και Ἰωάν Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίσης).

Ἐν Πειραιῶι. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44. (δὲν σθεν ἁγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον ὁδὸς Ἀντωνιάδου.

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)